

Sensuela Perez

Top secret

erotika / psychologie vztahu / ezoterika

Top secret

Sensuela Perez

Top secret

Sensuela Perez

Text © 2022, Sensuela Perez

Ilustrace v knize a na obálce © 2022, [Ivana Brázdová](#)

1. vydání © 2022, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-342-8 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-343-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů a obálka:

[Lukáš Vik](#)

Bella / Tajemný muž

Sedím v malém potmělém pokoji, který připomíná jedno z těch zakázaných míst lákajících svým tajuplným nádechem s příměsí erotična. Napětí už převzalo kontrolu nad každou buňkou mého těla. Roztěkanou mysl jsem naštěstí stačila utlumit několika skleničkami svého oblíbeného nápoje, ale stále cítím intenzivní tlak v podbříšku a mé svaly jsou v tenzi. Začínám také vnímat, jak si adrenalin dere cestičku skrz tyto nežádoucí pocity a celou mou bytost zaplavuje teplo, které vystřeluje do všech stran a každý zásah jeho energetických paprsků přináší slastné rozpoložení.

Kde jsem se to vlastně ocitla? V oknech visí černé závěsy, které neumožňují nikomu nahlédnout dovnitř. Jen tlumené světlo a jemné tóny navozují intimní atmosféru. Pozoruji bublinky vyprcháující ze skleničky sektu, ale vzápětí můj zrak upoutá protilehlá stěna pokoje lesknoucí se jako jedno obrovské zrcadlo, které pokrývá zároveň i celý strop. Místnost už se najednou nezdá tak malá a stísněná. Několikrát sjíždím očima nahoru a dolů, až se mi trochu zamotá hlava.

Zpozorním, když se do mého zorného pole dostane drobná brunetka v černých síťovaných minišatech, které nedokážou dostatečně skrýt

žádnou část jejího těla. Pomalým svůdným krokem se prochází po místnosti, jako by chtěla vystavit na odiv smyslnost, která z ní přímo číší. Přímočarý koketní pohled vrhne přes své odhalené rameno a její pozornost spočine na tajemném muži sedícím v křesle. Poklepává nohou a rozepíná si límeček košile. Nervozitu se snaží evidentně rozptýlit popíjením whisky.

Zaposlouchám se do lehce ponurého songu, který zpívá v mých představách mladá Španělka za doprovodu kytary v poloprázdném baru, kde na ni toužebně upírá zrak hrstka zbloudilých návštěvníků, kteří v pokročilou noční hodinu hledají rozptýlení. Slyším stále dokola: „Besame, besame mucho...“

Podmanivé tóny přimějí dívku na druhém konci místnosti, aby rozvlnila své oblé boky a předváděla svůdné taneční umění. Rukou si zajíždí do vlasů a s lehce polootevřenými ústy zaklání hlavu. Opět se podívá přes rameno tím nejvyzývavějším způsobem a vybízí k iniciativě svého pozorovatele. Tak provokativní gesto ho samozřejmě nenechá chladným. Netrvá dlouho ruce kloužou po jejím těle. Zkoumají každý záhyb s takovým zaujetím, jako by se jednalo o něco posvátného.

Scéna, která se přede mnou odehrává, je neskutečně vzrušující a přebíjí počáteční stud. Zároveň se prolíná s pocity, které by se daly popsat jako žárlivost. Koktejl těchto vjemů ve mně

rozdmychává touhu. Měla bych se ovládat, nebo se naprosto odevzdat a nechat průchod svým zvrhlým choutkám, které jsou na hony vzdálené tomu, co se považuje za „normální“?

Tok mých myšlenek přeruší divoké pohyby té nespoutané bohyně, která twerkuje svým oblým pozadím v nebezpečně těsné blízkosti klína rozechvělého muže. Jeho hrud' se rytmicky pohybuje nahoru a dolů, tak nápadně, že to zaznamenám i já na druhém konci pokoje. Za chvíli už nevidím ani skulinku mezi její pánví a jeho klínem. Netrvá dlouho a mým tělem projede příval vzrušení jako intenzivní energie blesku. Jako kdybychom na sebe byli napojeni nějakým nevysvětlitelným způsobem a já cítila a zažívala přesně totéž, co vnímá on.

Anna / Nespí se mnou

Na dnešní večer chystáme oslavu Lukášových narozenin na chatě jeho rodičů. V rámci tohoto každoročního rituálu nemůžeme opomenout pozvat naše blízké přátele. Celý den trávíme nakupováním a přípravami.

„Anny, kde zase jsi? Vždyť to nestihneme,“ volá na mě z kuchyně.

„Dej mi deset minut, prosím“. Snažím se nahnat čas. Nakrucuji se v ložnici před zrcadlem v černém krajkovém spodním prádle s korzetem. Ještě si natahuji silonky a podvazky, aby byl výsledný efekt perfektní. Náš sexuální život potřebuje vzpruhu. Tentokrát můj plán určitě zabere, uklidňuji se po svých předchozích nezdarech.

Přijdu do kuchyně zrovna ve chvíli, kdy Lukáš běží otevřít a za chvíli slyším Lenku s Tomášem, opravdu zajímavý pár. Jsou spolu snad věčnost. Mluví před každým otevřením a bez ostychu, dokonce i o tom, co dělají v posteli. Ale s takovým vtípem a nadsázkou, že nikdo netuší, jestli je to pravda, nebo zda si z nás dělají legraci. Nedávno Lenka zaperlila příběhem o nudě vkrádající se do jejich sexuálního života, ze které plynul její odvážný návrh navštívit swingers party, ale jen jako pozorovatelé,

pro opětovné navození vzrušení a touhy.

Lukáš s jejich upřímností a smyslem pro humor sice sympatizuje, ale já mu navrhnout něco obdobného, tak mě asi navždycky zavrhne. Je bohužel trochu upjatý a v jeho slovníku se až moc často objevuje slůvko „ordinérní“. Skoro každý muž by se dychtivě otočil za krásnou blondýnou v minisukni a na jehlových podpatcích, ale můj Lukáš o ní prohlásí, že vypadá jako ordinérní štětka.

Za půl hodiny přichází i Matěj s Pavlem. Matěj si před pár lety začal románek se svou učitelkou z vysoké školy a ze sexuálního dobrodružství se vyklubal vztah. O deset let starší Báře se snad nic nedá vytknout. Ke každému je milá, nekonfliktní, spíš introvertní, tišší typ. Zapadla mezi nás velice rychle. I přes věkový rozdíl spolu vypadají tak harmonicky a spokojeně.

Jednoho dne se Lukáš rozpovídal o jejich sexuálním životě a ukázal mi Báru v úplně jiném světle. Když mi líčil, jak přiměla Matěje, aby fotil její nejintimnější partie a ukazoval snímky kamarádům, nemohla jsem tomu uvěřit. Tím to ale neskončilo. Dorazil mě přiznáním, že on je jedním z těch perverzních voyeurských kamarádů. Pan dokonalý, kterému se vše zdá ordinérní, najednou svolí k něčemu takovému? A mně o tom povídá s ledovým klidem, jako by šlo o fotky do rodinného alba. Bára se chová a vypadá jako světice, a pak tohle?

Měla jsem strašný vztek. Nejhorší na mém rozhořčení ale bylo, že jsem ve skrytu duše záviděla záhadné a zvrhlé Báře i přidržené a sebevědomé Lence. Ale kdo jsem vlastně já? Taková ta fajn milá Anička, která udělá Lukymu, co mu na očích vidí, a vlastně ani neví, jaké má sny, představy, touhy, plány...

Už se stmívá a my jsme se usídlili na venkovní terase. Dělá mi očividné potíže bavit se jako ostatní. Lenka si mě už trochu dobírá, že jsme s Lukym museli předchozí noc asi hodně řídit, když mi na dnešek nezbyla žádná energie. Jen jsem se nuceně usmála a zatlačila slzu. Už si ani nepamatuji, kdy naposled jsme si opravdu „zařádili“.

Nedokážu myslet na nic jiného než na svou tajnou misi. Možná není nejlepší podnikat ji zrovna dnes, když jsme v obležení přátel, ale doufala jsem, že změna prostředí by mohla zabrat. A navíc, kapka adrenalinu z případného přistižení by nemusela být na škodu.

Večer plyne a já mrknu po očku na hodiny. Jedna ráno a zábava je v plném proudu. Zásoby vína udělaly své. Luky chce zrovna přiložit do ohně. Bleskurychle zareaguji a vystřelím jeho směrem. Je v dobré náladě, tak to zkusím.

„Mám pro tebe dárek, teď půjdu do chaty a ty se za mnou za čtvrt hodinky zastavíš, co ty na to?“

On mě ovšem uzemní: „Vždyť mi to můžeš dát

potom, teď se všichni skvěle bavíme. Spolu jsme přece pořád, a ty si zrovna musíš vybrat tuhle chvíli“.

Téměř mě přechází nálada, ale pokračuji: „Bude to rychlovka, věř mi,“ dvojsmyslně zavtipkuji a s šibalským výrazem čekám na jeho reakci.

Na chvílku se odmlčí a pak zamumlá, že teda přijde.

V tu ránu jako by mi došlo, že je to celé opravdu nesmysl, ale nemůžu si pomoci. Jsem tak frustrovaná z našeho nesexuálního života, že mi to evidentně narušilo i cit pro vhodnou chvíli.

Jde se na věc. Nenápadně se ztrácím v chatce a prohlížím si všechny ty svůdné kousky spodního prádla, které prý mají zaručeně každého muže rozpálit. Píše se to přece v těch časopisech pro ženy, jak musíme překvapovat a hrát různé role. Hlavní je vybočit ze stereotypu. Podvazky a černá krajka vždycky zaberou. Pomalu aranžuji na své opálené tělo dráždivé krajkové skvosty. Jako kdybych se připravovala na nějakou supertajnou a důležitou misi svůdné agentky, která dostala za úkol svést toho nejatraktivnějšího padoucha.

Netrpělivě čekám a při tom poslouchám hovory ze zahrady. Jsem nervózní a začíná mě pohlcovat strach, že vše nemusí dopadnout zrovna podle mých představ. S klesajícím množstvím alkoholu v krvi nejsem už dostatečně uvolněná ani naladěná. Když se na sebe znovu podívám do zrcadla, zarazím

se, jestli to je opravdu dobrý nápad. Jako bych se najednou začínala stydět při představě, že za chvíli vejde Lukáš do dveří. Nedává to smysl, ale je to tak, zřejmě to bude tím, jak se mezi námi pomalu vytrácejí intimní okamžiky. Doufám, že to můžeme překonat a alespoň občas se vrátit do doby, kdy jsme po sobě toužili.

Ani přesně nevím, co budu dělat, až vejde. Rozhodně by mi prospěla transformace do sebevědomě provokativní femme fatale. Ale z čeho mám asi tak čerpat, když mi můj partner nedává pocit, že jí alespoň někdy jsem?

Už mi ale dochází trpělivost. Půl hodiny, to si snad ze mě utahuje. Slyším, jak se na zahradě vesele baví, a jednoznačně si nikdo nevšiml, že tam chybím. Přechází mě veškerá dobrá nálada. Je mi hrozně. Zase jsem si od toho něco slibovala. Vybájila jsem si situaci, která už zřejmě nenastane. Propadám se ještě hlouběji do té beznaděje, že se náš sexuální život téměř vytrácí a já s tím nedokážu nic udělat.

Všechno, co jsem si na sebe tak pracně navlékla, znechuceně svlékám. Nemám sebemenší náladu vracet se zpět na zahradu.

Najednou zaslechnu zvenku Báru, jak se ptá Lukáše, kde jsem. To, co uslyším, mě docela šokuje. „Říkala mi, že je unavená a jde si lehnout, takže asi spí“.

Další rozhovor už nejsem schopná vnímat

a propukám v záchvat pláče, který se střídá s návaly vzteku. To snad ne, on jí přímo lže. Úplně mě odepsal a je mu naprosto jedno, jak mi asi je. Jako kdyby byl snad rád, že se mě zbavil a mohl se dál vesele opíjet.

Když se uklidním, snažím se to celé zaspát, ale nemůžu usnout. Jsou to už dvě hodiny od té doby, co měl přijít. Najednou slyším, jak jdou všichni dovnitř. Ještě chvílku hlučí a pak nastane ticho. Praskání schodů ve mně znovu probouzí záchvat vzteku a úzkosti.

Dveře se potichu otevírají a kroky míří přímo k posteli. Lukáš si lehá vedle mě a rukou zajíždí pod peřinu. Tak obvykle začíná náš sex, který se odehrává tak jednou do měsíce. Ve střízlivém stavu se mě už ani nedotkne. Jako kdyby potřeboval být mimo, potmě a víceméně nepřítomný, když už se to stane. O nějaké symbióze nemůže být řeč.

Jindy bych za to možná byla i ráda. Lepší nějaký sex než žádný. Je to přece můj partner a já ho pořád miluji a nebývalo to vždycky takové. Ovšem v záchvatu emocí propukám v hysterii. Nedokážu se dál ovládat a začnu reagovat přehnaně dramaticky.

„Jak jsi mi to mohl udělat? Čekala jsem na tebe v erotickým prádle, abych tě překvapila, a ty ses na mě úplně vykašlal. Jak asi myslíš, že mi bylo, když jsem zaslechla, jak ostatním říkáš, že jsem šla spát? Jako kdyby ses mě chtěl zbavit. Vždyť už se spolu skoro vůbec nemilujeme. Líbání a doteky máš evidentně

na seznamu zakázaných činností a já jsem z toho nedostatku citu z tvé strany už naprosto vyprahlá. Žijeme vedle sebe jako dva spolubydlíci,“ zalykám se ještě víc. Dlouhodobě potlačené a nevyřčené úzkosti ze mě nekontrolovatelně vycházejí a derou se na povrch.

Lukáš jenom pohlíží do prázdna, nic neříká a potom to přijde: „Když jsi tak strašně nešťastná, tak proč jsme vlastně ještě spolu? Ty jsi poslední dobou neustále s něčím nespokojená. Jenom jsem se bavil na svoje narozeniny s kámošema a ty prostě žárlíš, že mě nemáš jen pro sebe. Nedokážeš se bavit a jsi pořád bez nálady a unavená. Neumíš trávit čas sama. Neustále mě potřebuješ za zády. Vždyť si pak ani nemůžu vážit našeho společného času, protože jsme spolu vlastně pořád a ty mi pak nejsi vzácná, což by možná bylo občas potřeba. Úplně jsi ztratila svůj vlastní názor a přejímáš ten můj. Myslíš, že jsem si toho nevšiml? A to samý děláš, i když jde o záliby, kamarády... Děláš jen to, co chci já. Prostě jsi najednou ztratila svoji osobnost. Myslím, že by ti prospělo najít si taky jinou zábavu než se pořád lepit na mě.“

Pochopila jsem. Sice se mi v tu chvíli zhroutily všechny představy o našem vztahu, o tom, jak mě vnímá můj milovaný, o roli „dokonalé partnerky“, kterou jsem se snažila být ... Ale asi to muselo přijít, abych se probrala ze snu, ve kterém jsem žila.

Postupně jsem se stávala tou poslušnou, oddanou a nekonfliktní puťkou. Dokonce jsem jí byla i velice ráda.

Stylizovala jsem se do obrazu ženy, který vždy popisoval jako perfektní. Teď má přece vedle sebe tu „dokonalou“ ženu svých snů, tak proč není spokojený? Proč se nás muži snaží měnit a my zase je? Abychom nakonec zjistili, že chceme vlastně přesně toho člověka, do kterého jsme se zamilovali? Navzdory všem chybám a nedokonalostem?

Kdo by chtěl žít na růžovém obláčku plném souladu a štěstí bez poznání, co je jeho protipólem? Vždycky bude lákavé to „něco“, co se skrývá v temných mracích..., a touha po poznání je silnější než komfort růžového harmonického obláčku, který časem omrzí.

Jin a jang, dvě protichůdné energie vytvářejí vyvážený celek. Světlo a tma, dobro a zlo, muž a žena, temná energie destruktivní síly oproti tvořivé síle. Dokonalý celek se nikdy nevytvoří jen z té dobré, světlé a pozitivní energie. Nemůžu nikdy žít ve spokojeném partnerství, pokud jsem potlačila proudění jedné energie ve prospěch té druhé.

Ve snaze naprosto upozadit vše, co by mohlo mít náznak negativního pocitu, jsem způsobila ještě něco horšího. Začínám vnímat tu druhou, potlačovanou „mocnou sílu“ s veškerou škálou nejhorších emocí naráz. Je to asi cena za snahu zmanipulovat

přirozenost a myslet si, že na růžovém obláčku se dá žít spokojeně až na věky věků.

Bella / Červená lucerna

Je asi kolem půlnoci a my vstupujeme do potměného objektu na okraji města. Adresa místa nám je však už velice dobře známá. Víme přesně, kam máme namířeno. I přesto, že tu nejsme poprvé, cítím intenzivní napětí a nervozitu. Alan je na tom evidentně obdobně. Dokonce vznáší otázku, zda se mi chce dovnitř, a navrhuje, abychom ještě zašli do našeho oblíbeného baru. Zapaluje si cigaretu. Já se na chvíli odmlčím, ale zároveň vnímám, jak s tázavým výrazem čeká na moji odpověď. Uznávám, že vkročit do dveří chce značnou dávku odvahy. Adrenalin se mi vlévá do žil a přebíjí myšlenky na změnu plánu, takže Alana přesvědčím, abychom to nevzdávali.

U vstupu si mě dva muži přísně prohlížejí a ptají se, zda jsme přišli spolu. Procházíme dlouhou chodbou navazující na schody vedoucí do rozlehlé místnosti, které dominuje bar. Objednáváme si dva drinky a odebereme se k nedalekému stolku, abychom se trochu rozkoukali. Je tu více návštěvníků než naposledy. Možná až moc velké rušno, které nás trochu rozptyluje. Jednoznačně k nám se blíží štíhlá, drobná mulatka v bílých minišatech, protože už z dálky posílá úsměvy směrem k Alanovi. Vesele ho